

Ebba Strange (SF):

Jeg vil gerne starte med at sige, at SF ikke kan støtte Det Konservative Folkepartis beslutningsforslag. Jeg tror ikke, det kommer bag på nogen, men så er jeg da sikker på, at jeg har fået det sagt.

Jeg synes, det har været ganske interessant læsning, for nu er man jo sluppet fri af den ansvarlige ministerpost, og så er det jo altid rart at vide, hvad der så egentlig gemmer sig bag alle de ting, der er sket i de 10 år. De Konservative har haft ministerposten for dette her område.

Jeg vil sige, at det menneskesyn, der afslører sig i disse forslag, er grundlæggende et andet menneskesyn end det, SF har. Vi er i SF ikke skræmt af det antal udlændinge, der bor i Danmark. Vi finder ikke, at de udgør nogen som helst trussel for det danske samfund. Vi har intet ønske om at smide folk ud for at komme af med dem af en eller anden grund. Vi synes, de på mange måder har været og stadig er en berigelse for det danske samfund. Jeg har personligt kendt mange af dem, og mange af de flygtninge, jeg har kendt, er bestemt nogle af de mest værdifulde mennesker, jeg har kendt.

Derfor synes jeg også, det er en mærkelig tingsliggørelse at begynde at tale om, at vi gør flygtninge til indvandrere. Vi gør dem ikke til noget! Vi giver flygtninge asyl, når de har ret til det – færre af dem, der søger, og alt det dér, men det er en anden diskussion, at der er så mange, der søger, men ikke er berettigede til at få det. Vi giver dem asyl, der er berettigede til at få det. Dermed har vi sagt til dem: I har ret til at være i det her land.

Nu er jeg glad for, at Elisabeth Arnold tog den korte bemærkning, for det er jo så lidt, man kan nå at sige på fem minutter, men jeg er meget enig med hende i, at i det øjeblik, vi har givet dem asyl, har vi givet dem frihed, som de kan bygge deres liv videre på: de får børn, børnene går i skole, de uddanner sig, de får arbejde, de kan planlægge deres liv på et eller andet tidspunkt.

Og med hensyn til den dér 7-års-grænse sad jeg sådan og tænkte i mit hoved på, hvor mange af alle de konflikter, jeg har kendt flygtninge fra, siden min onkel i 1935 kom fra nazi-Tyskland, der har været slut efter 7 års forløb. Jeg kan ikke komme i tanker om nogen – det er muligt, hr. John Vinther kan nogen – for det

tager nemlig som regel lang tid. Det har taget lang tid i Iran for eksempel, en konflikt, vi ikke er færdige med.

Derfor synes jeg, det er helt forkert tænkt. Der sker jo det, at de falder til – og hvis de ikke falder til, ja, så rejser de hjem, når den dag kommer, eller også rejser de til et helt tredje land. For eksempel er mange af de polske jøder, som kom omkring 1968, rejst til andre lande, hvor de befinder sig bedre. Sådan er det.

Aldrig! Man får os aldrig med til det dér, fordi det grundlæggende menneskesyn, vi har, er, at de er mennesker og ikke ting, som vi kan gøre et eller andet ved.

Det samme gælder selvfølgelig de andre retskrav, man prøver på at svække eller fjerne med beslutningsforslaget.

Og så vil jeg sige om de andre strammingsforslag, som ikke direkte drejer sig om retsstillingen, men er sådan almindelige strammingsforslag, at med hensyn til modersmålsundervisningen kan man da sige, at den kan de selv betale, men mange af dem har ikke så forfærdelig godt råd. Og det med, at forældrene selv kan undervise dem – ja, der er jo ikke ret mange danske forældre, der føler sig i stand til at undervise deres børn ordentligt i dansk. Jeg tror ikke, at der er mange af de her tilstedeværende, der har gjort det. Jeg vil heller ikke anbefale det, for jeg tror ikke, at man er dygtig nok til det. Derfor synes jeg, det er udmærket, at børnene har nogle lærere til at undervise sig i deres lands sprog og deres lands kultur.

Man kan altså sige, at det må de selv betale, men ikke ret mange af dem har råd til det, og det er faktisk en del af vores internationale konventioner, bl.a. børnekonventionen og den menneskerettighedskonvention, som vi vedtog i Wien i sommer, at en udlænding, der har ophold i et fremmed land, har ret til at holde sin kultur og sit sprog ved lige.

Jeg synes, det er dejligt at leve i et land, der kan sige, at det kan vi godt tilbyde sammen med de andre ting. Det er jo ikke et spørgsmål om enten at lære sit eget sprog eller lære dansk. Det er et spørgsmål om at have et fundament, som man kan tænke, føle, fornemme og opleve på, og oveni det så lære sig et ordentlig dansk. Der er ikke noget med, at de lærer dårligere dansk, fordi de kan deres modersmål, tværtimod, de bliver bedre til at lære dansk.